

hlášeno dovolání za přípustné pro zásadní význam rozhodnutí, nelze dodatečně vysloviti přípustnost dovolání samostatným usnesením.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1937, R I 452/37.)

Ve sporu o ochranu vlastnictví a oduznání služebnosti prohlásil odvolací soud při ústním jednání odvolacím, konaném dne 8. října 1936, rozsudek, jímž potvrdil rozsudek soudu první stolice, zamítající žalobu, oceniv předmět sporu částkou 5.000 Kč, aniž se zároveň usnesl, že dovolání jest přípustné, protože jde o rozhodnutí zásadního významu (čl. I, č. 2 zák. č. 251/1934 a čl. I zák. 314/1934 Sb. z. a n.). Též v písemném vyhotovení odvolacího rozsudku nebyla obsažena řečená doložka. Teprve dodatečně usnesením z téhož data se odvolací soud usnesl, že se vyslovuje přípustnost dovolání z jeho rozsudku výše dotčeného.

Nejvyšší soud zrušil k rekursu žalobkyně napadené usnesení.

D ů v o d y:

Proti potvrzujícímu rozsudku odvolacího soudu není přípustné dovolání, nepřevyšuje-li předmět sporu, o němž by měl odvolací soud rozhodnouti, na penězích neb peněžité hodnotě 7.000 Kč, leč by odvolací soud v rozsudku prohlásil dovolání za přípustné, protože jde o rozhodnutí zásadního významu (§ 502, odst. 3, c. ř. s. v doslovu zák. čl. I, č. 2 zák. ze dne 11. prosince 1934, č. 251 Sb. z. a n. a čl. I zák. ze dne 17. prosince 1936, č. 314 Sb. z. a n.). Podle zápisu o ústním odvolacím jednání před soudem odvolacím byl rozsudek ústně prohlášen bez dodatku o přípustnosti dovolání, který není též uveden v písemném vyhotovení rozsudku. Odvolací soud byl tím podle § 416, odst. 2, c. ř. s. vázán na své rozhodnutí. V důsledku toho, když byl předmět sporu odvolacím soudem oceněn na 5.000 Kč, byla tím již vyloučena přípustnost dovolání proti potvrzujícímu rozsudku a nebylo lze vysloviti přípustnost dovolání dodatečně samostatným usnesením.

Čís. 16071.

Na jazykově vadné podání advokáta vystupujícího jako strana vlastním jménem nelze užití předpisu čl. 4, odst. 1, jaz. nař. č. 17/1926 Sb. z. a n., nýbrž jest je podle odst. 3 řeč. článku bez udělení lhůty k opravě formální vady odmítnouti jako nehodící se k tomu, aby bylo o něm podle zákona zahájeno jednání.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1937, Rv I 1987/35.)

Žalovaný — advokát —, který nebyl příslušníkem jazykové menšiny ve smyslu § 2 jaz. zák. č. 122/1920 a čl. 14 a 16 jaz. nař. č. 17/1926 Sb. z. a n., podal proti rozsudku odvolacího soudu dovolací spis v jazyku německém.

Nejvyšší soud odmítl dovolání.

D ů v o d y:

Podle § 2 zákona ze dne 29. února 1920, č. 122 Sb. z. a n. a čl. 14 vládního nařízení ze dne 3. února 1926, č. 17 Sb. z. a n. mohou jen státní občané Československé republiky, u nichž jsou splněny podmínky vyloučené v čl. 14, používat v podáních jiného jazyka než státního. Dovolatel, jenž jest sám advokátem a nepotřeboval proto podle § 28, odst. 1, c. ř. s. v tomto sporu, jež sám vedl vlastním jménem, ani v první, ani ve vyšší stolici zastoupení právním zástupcem, podal dovolání jazykem německým. K usnesení dovolacího soudu ze dne 20. března 1937, č. j. Rv I 1987/35-1, prohlásil ve smyslu čl. 16 jaz. nař. podáním ze dne 8. dubna 1937, že není příslušníkem jazyka, v němž dovolání bylo učiněno, žádal však zároveň k odstranění této vady o udělení přiměřené lhůty k podání dovolání v jazyku státním. Této žádosti nebylo lze vyhověti. Podle čl. 4, odst. 1, jaz. nař. se ovšem vrátí, vyjímajíc podání podle článku 5, podání, jež bylo učiněno stranou nezastoupenou právním zástupcem v jiném než státním jazyku, k opravě formální vady v přiměřené krátké době, pokud soudu, úřadu nebo orgánu není známo, že strana je znalá jazyka státního. Ale řečené ustanovení slouží pouze k ochraně osob práv nezalých, o nichž není známo, že jsou znalé jazyka státního; nelze ho tedy užítí, zakročí-li vlastním jménem advokát, kteréhož nelze postavit na roveň straně právně nezastupené. V tom případě jest naopak užítí ustanovení čl. 4, odst. 3, jaz. nař., pročež bez udělení lhůty k opravě formální vady bylo dovolání odmítnouti, ježto se nehodí, aby o něm bylo po zákonu zahájeno jednání.

Čís. 16072.

Náhradní nárok za vynaloženou výživu (§ 1042 obč. zák.) se promlčuje v třicetileté obecné lhůtě promlčení.

Proti řečenému nároku může žalovaný namítati všechny změny v majetkových poměrech, jež měly vliv na rozsah jeho vyživovací povinnosti, zejména i to, že nebyl vůbec s to plniti pro ztrátu výdělečné způsobilosti výživné mu uložené.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1937, Rv I 794/37.)

Žalovaný byl v roce 1912 pravoplatně uznán za nemanželského otce Anny N. a bylo mu uloženo platiti jí na výživné 8 K měsíčně až do jejího 6. roku a pak 12 K měsíčně až do doby, kdy se bude moci samostatně vyživovati. Tvrdíc, že žalovaný kromě nepatrné částky 75 Kč, nezaplatil nic na výživné své nemanželské dceři, takže žalobkyně jako nemanželská matka dítěte musila za žalovaného vynaložiti to, co byl sám povinen z důvodu zákonné vyživovací povinnosti, a to za první 4 léta částky 384 Kč (po 8 Kč měsíčně), za další 3 léta 720 Kč (po 20 Kč měsíčně), za další 2 léta 1.200 Kč (po 50 Kč měsíčně) a konečně za zbývajících 9 let 10.800 Kč (po 100 Kč měsíčně). Proti žalobě namítl žalovaný jednak, že zažalovaný nárok je promlčen, jednak, že jeho vyživovací po-